

fra de svundne Aar have afgjort tilraadet at indsætte nogle ny Bestemmelser i saa Henseende. Dog finder jeg intet heraf. Jeg tænker herved nærmest paa det Forhold, at Mennesker under Brande kunne stedes i Livsfare, og at Menneskeliv i Virkeligheden er gaaet tabt derved, at et Karlekammer ikke indeholder tilstrækkelig Udgang, naar dets eneste Dør spærres af Ild. Man behøver ikke at være oppe i en femetages Bygning for at risikere sit Liv ved utilstrækkelig Udgang; det er tilstrækkeligt, at det Rum, hvori man er, har saa smaa Lysaabninger, at man ikke kan komme ud af dem, naar det gælder. En Bestemmelse, sigtende til at afværge denne Art af Fare, tror jeg, at man ved denne Revision af Brandpolitiloven skal sætte ind. — Det Tilfælde forekommer ogsaa for hvert Aar hyppigere, at der opføres fleretages Huse paa Landet, og ogsaa for det Tilfælde tror jeg, det er rigtigt at indsætte nogle Bestemmelser sigtende til at beskytte Menneskeliv. Det høje Ting og den højtærede Minister ville heri vist meget let kunne finde hinanden. Thi saadanne Bestemmelser høre ubestridelig ind under den Bygningslovgivning, der staar i Forbindelse med Brandpolitiet. At man skulde gaa videre og medtage hele Bygningslovgivningen for Landet, vilde være for meget forlangt, skønt der er Trang dertil. Der bliver paa Landet mere og mere Trang til en Bygningslovgivning, der ogsaa tager Sigte paa de sanitære Forhold; men det kan nu ikke med Rimelighed foreslaas optaget i denne Lov. Derimod finder jeg rimeligt og meget tiltrængt, at man ved ny Bestemmelser mod Brandfare tager Hensyn ikke alene til Faren for Gods, fast og løst, men ogsaa til Faren for Menneskeliv. Det er altsaa en Bemærkning vedrørende Lovforslagets første Afsnit, Bygningsbestemmelserne. Her er der et andet Forhold, hvor en ny Bygningsbestemmelse kunde gøre Gavn. Det er her et Forbud, der vilde være Tale om. Ærede Medlemmer, der i deres Virksomhed eller paa anden Maade have haft Lejlighed til at indhente Erfaringer med Hensyn hertil, vide, at mangfoldige Ildbrande paa Landet komme fra Spærhuse. (Afbrydelse). Ja, man benævner dem forskelligt de forskellige Steder, nogle Steder kaldes de Tysklader, andre Steder Svensklader. Spærhuse ere Huse, hvis Tage staa paa Jorden. Fra dem opstaar der et meget stort Antal Ildbrande. Ikke alene ere de meget let udsatte for Ildspaaættelse, men antændes ofte ved Børns uforsigtige Legen med

Tændstikker. Jeg tror, det fortjener Overvejelse, om man ikke bør gaa til at befale, at et Straatag eller Lyngtag skal staa paa en Mur af en vis Højde. Jeg er ikke vis paa, at man tør gaa dertil. Sagen er, at en stor Del af dem, der bruge Spærhuse, er Smaakaarsfolk, som i disse Huse have Rum til at opbevare Redskaber eller Produkter. Sagen fortjener imidlertid Overvejelse, thi der er ikke Tvivl om, at Spærhuse bidrage grumme meget til Ildbrande paa Landet. I § 4 er der optaget en Bestemmelse om Savskærerier, og det er fuldstændig rigtigt. Bestemmelsen er tiltrængt. Men naar der er Tale om, at Savskærerier ikke maa anbringes nærmere ved anden Mands Grund end 100 Alen, vil jeg henlede Opmærksomheden paa det Tilfælde, som ogsaa forekommer, at Savskærerier ere anbragte paa anden Mands Grund. For saadanne Tilfælde maa der en særskilt Bestemmelse. Der er intet i Vejen for, at Savskærerier kunne ligge paa Grunde, der ere lejede paa 20—30 Aar. Det var de enkelte Bemærkninger, jeg vilde gøre angaaende Bygningsvæsenet.

Jeg kommer nu til de Forsigtighedsregler, som i øvrigt skulle iagttages. Det er Lovforslagets Kapitel 2. Der er et Hovedspørgsmaal, som det ærede Medlem for Ribe omtalte, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes man kan begrænse de Uforsigtigheder, der begaas af Børn ved Leg med Tændstikker. Med Hensyn hertil havde det tidligere omtalte Udvalg af delegerede fra Brandforsikringsselskaber forskellige Forslag, som ikke ere optagne i Lovforslaget, deriblandt et lille, som maaske morede mange, men som i Virkeligheden havde fat paa et praktisk Punkt. Det gik ud paa, at der paa Æsker med Tændstikker ikke maatte være Billeder, for at disse ikke skulde forlede Børn til at lege med Æskerne. Jeg tror, at den Udførelse af Tanken at forbyde Billeder paa Æsken var mindre praktisk, men at selve Tanken om at benytte Æsken til Advarsel mod Uforsigtighed er praktisk. Jeg mener, at man i selve Lovforslaget vil være berettiget til at indsætte — og kan til nogen Gavn indsætte — en Bestemmelse om, at det er forbudt at anbringe Æsker med Tændstikker paa et for Børn let tilgængeligt Sted. Jeg siger ikke, det gør Underværker, men uden Nytte vil det ikke være, og det er ganske tilstedeligt at tage en saadan Bestemmelse, og belægge Overtrædelse deraf med Bøde. Indsætter man en saadan Bestemmelse og saa paabyder, at uden paa Æsken skal der staa en Indskrift saaly-